

Anna-Liisa Soininen: Pikkuenkeli

arvostelu: Aarne Pynnönen

Unen ja valveen vuoropuhelua, ajattelin. Ei, vaan astraalipsykologinen jännäri, enemmän liikuttava kuin järkyttävä, no osittain. Totta on, ettei mikään selviä lukematta, mutta kun on niin mukavaa arvuutella.

Tämä Anna-Liisan romaani takertuu arkaan ja aktueelliin koulukiusaamiseen, mutta epätavallisesta näkökulmasta kurkottaen ja juuri tuo näkökulma olikin minusta parasta, ehkä aidointa Anna-Liisaa (vaikka en häntä tunnekaan?). Tarina kulki kepeästi läpi ensimmäisen osan, liidellen, unenomaisesti ja unta se suurelta osin olikin. Laajat olivat piirit ja korkeat sfäärit, mutta perustelutkin niille löytyivät loppupuolelta, vai löytyivätkö? Päähenkilöt olivat lapsia kymmenen vuoden kahtapuolta. Persoonallisuuksiltaan pojat jaoteltiin aivan tarkoituksellisesti hyvä-paha-tyhmä-fiksu -nelikentän äärikulmiin, toistensa tavoittamattomiin henkisessä mielessä. Mutta fyysisesti tämä kriteeri ei valitettavasti täytynyt. Jälki oli rumaa, ja liittouma hyvin stereotyyppinen tuota nelikenttää ajatellen. Kaiken tämän kaaoksen pelastajaksi tuli kirjan kaunein olento, tuo pikkuenkeli, josta enemmän saatte sitten itse lukea.

Toinen osa on mielestäni enemmän dekkariosastoa, jossa tunnelma vähän latistuu ja laskeudutaan maan pinnalle. Ei pahasti, koska psykologinen ote säilyy siinäkin tutkaillen yhteiskunnallisten taustojen, vanhempien asenteiden, koulun ja opettajien ja viranomaistahojen suhtautumista tilanteeseen ja sen alkujuuriin. Joskus minua närästäää liiallinen poliisityö kaikkine tykötarpeineen ja teknisine hienouksineen, jotka eivät kuljeta tarinaa pätkän pätkää, vaan kertovat kirjailijan omista mieltymyksistä omaan itseensä. Anna-Liisa on vapauttanut minut ja teidät kaikesta tästä. Yhtään turhaa tutkimusta ei tehdä. Inhimillinen poliisiote on aina päällimmäisenä, joko johtuen naispoliisista tai sitten kirjailijan omasta uskosta poliisin oikeudenmukaisuuteen ja kohtuuteen (mihin itsekin yhä uskon).

Kuten jo kirjoitin, en tunne Anna-Liisaa, enkä hänen taustojaan. Joka tapauksessa tyyli kaikkine minun tuntemine yksityiskohtineen on ihailtavaa ja ammattimaista. Turhia kliseitä, sanoja tai vertauksia ei ole. Pronominivalinnat ja niiden viittaussuhteet olivat kerrankin paikallaan. Lukijana en vaivautunut, kuten aika usein on valitettavasti käynyt vuosien varrella, siitä, että pääseekö kirjoittaja kunnialla loppuun vai pitääkö ihan auttaa. Yleensä en tarkastele kielioppiasioita, koska en ole sen alan tuntija (haa, nyt ajattelette, että minkähän sitten on?), mutta jos käytännön kielioppia on tarpeen kirjoista opiskella, tästä voi ottaa oppia.

Alussa arvuuttelin, nyt tiedän. Kattava teema oli ikivanha amor omnia vincit laveasti ymmärrettynä.